

PIŠEMO IZ MEHURČKOV

Neja P., Matej, Enej,

Kiara O., Pia, Zara,

Lana, Mija, Nejka,

Kiara L., Ota,

Manca, Neja M. K., Teja

NIP UMETNOST

OŠ dr. Ivana Prijatelja Sodražica, junij 2021

PIŠEMO IZ MEHURČKOV

TO JE MOJ IZVOD.

IME:

PRIIMEK:

IN TO JE MOJ PORTRET:

Zimsko jutro me je prebudilo,
In me z belo odejo presenetilo.
Med vejami snežinke so se ujele,
Aptičkov nqto opozorili nihče.

Bele snežinke padajo povsot,
Eno ujamem v dlan.
Ljudje kidat že hitijo.

Apjavž, hura! Zima je žu!

MRZLI KAMNI

Mrzli kamni so tisti,
ki morje jim je reklo isti,
ste kamni čisti.

Mrzel kamen je tisti:
ko je mrak,
je na njema rak.

Mrzli kamni so tisti,
ki na kornah ste isti,
ko polarvani na kornah so tisti,
ki so čisti.

Manca Štupica

Latorica: Keja Mehic Ketsnic

Sonce nas greje,
Opeče nam nos.
Noč ga prekrije.
Cel dan sije.
Enkrat oxide, enkrat raide.

Abrostih

Zelen je in nevaren.
Majhen ni le, ko se izvahi.
A v slon lahko leti.
Zelen je lahko zelo, a les to iz grveda badesmu zlato.

Matej Kavov

Nagajiva in igriva,
Energična in nasmejana,
Je kot sonček zlat z neba,
Ki posije izza temnega oblaka,
A včasih tudi zlaže se.

V njej so rožice,
A vode notri ni,
Zato vse cvetje oveni,
A vseeno radi ga imamo mi.

Zima bela in snežena,
In tudi vesela,
Mrz in burja brije,
A nam gredo kocine pokonci.

Nejka Gačnik

ZIMA

Zima bela je kot moka,
roža nič se ne voha.

Mrož išče žir,
da bo pri hiši mir.

Rak spleza na ožino,
tam zagleda množino.

Omara je odprta,
mož si po nosu vrta.

Na misel mi pride rima,
Rok pa mi kima.

Kiara Lušin

Poletje nas vabi na plažo in morje,
Obala že gleda na obzorje,
Ladje se peljejo daleč na morje,
Enkrat želim si na zlato polje,
Tam so cvetlice in ptice,
Je sonce sijoče in vroče zelo,
Enako je meni v srcu toplo.

Šola mi šala kot
Obara ki skuha jo
Lama in jo
Amamam ama (poje)

Naloge vse nam pošlje učiteljica
Ana, ki je šolska

Dama

A naloga mi

Lahka, saj ko učiteljica mor razlaga

Je slaba povezava, računalnik pa zapletena naprava
A mene to ne moti saj kolo že znam

Voziti dovolite mi zdaj si malo
Oddahniti.

Zara Vesel

AKROSTIH

B ONBONE IN ČOKOLADE JEMO.

O BLEČEMO SE RES DEBELO.

Ž LICO V USTA DAMO.

I SKRENO ŽELJO SI PODAMO.

Č EZ CESTO PA SOSEDOVIM MAHLJAMO.

Sončna dolina,

Ljubljana je fina,

Obala je lepa,

Valovi veliki.

Elerija je manjša od

Novega mesta,

Imajo pa morje in boljše

Jagodne skorje, stolpe vidiš čez obzorje.

A prelepa gospa, se Korone še ni znebila.

Kiara.5b

Draga mami naredi prav vse za svojo družino.

Rada bi da tudi ati pa negre.

Ustvarjalka neznanka to sem jaz.

Žaba, ne toj je brat,

In na koncu najljubši.

Na svetu ga ni.

A rada ga imam, to je moj muc.

Ota Mohorič

ANTENA A	BALON B	CEV C	ČEBELA Č	DREVO D
ENA E	FIGA F	GROZDJE G	HIŠA H	IGLA I
JABOLKO J	KLOP K	LOPAR L	MIŠ M	NOTA N
OBLAČ O	POPER P	RIBA R	SONCE S	ŠOTOR Š
TRAVA T	URA U	VAZA V	ZOB Z	ŽABA Ž

Barve dreves

Oranžna drevesa so za sladke pomaranče,
za sijoče sonce in jutranje zarje.

Vijolična drevesa so za vijolice in metulje, za majhne otroke in sladke sanje.

Zlata drevesa so za smaragd in zlato sonce, za naše
zmage in pokale, za veselje in izpolnjene želje.

Неже неки човек

Salve herbes

Vijolična drevesa so ka
vijolice, ki rastejo
vijolične smaragde
in vijolične metule, ki
letijo nad drevesom.

Sivca drevesa so na
sive slike, ki lebdijo nad isto,
sive sovničnike in slike
slike, ki rastejo pod drevesom.

Rosa drevess ko sa
 rosa märke, ki rastejo pod drevsom,
 rosa kiselke, ki lebujo
 in se rosa flamingo, ki im
 se splehajajo pod drevsom. bla

Opri avti so na vānjja ponōci in
hlatu.

Beli suti so na razno
pareni in po svežu.

Modri anti so na
vojnja s trajektom s
maje.

Redni artiri so na razpajo
po dinobakteriji.

Zeleni artičoki važno
po gospodu.

živni artičoki
na vožnjo po cesti.

Mosquito anti po
Ma rožnja po vsem tem

Matej Kavo

BARVE DREVES

Rumena drevesa so kot sonček zlat z neba,
kot rumena barvica in kot trobentica.

Zelena drevesa so kakor gosenica
ali kot jabolka, a če ti ga gosenica pohrusta,
potem so prazna usta.

Oranžna drevesa so kakor buča,
ki se po veliki strmini smuča
in kakor pomaranča,
ki jo dobi naša Anča.

Rjava drevesa so lepa čudesa,
A včasih drevesa postanejo hlood,
ki ga vidimo vsepovsod.

A ta zima – prava rima je zavila gozd v sen,
A, ta smreka, ah, ta jelka nista šli še v gozdni sen.

MOJA PESMICA IZ IZBRANIH BESED

Neja Hekić Kersnić

Zora je tudi včasih prava
mora. Ko odraste mladi mož,
postane pravi mož. Koža je
podobna kakor koža.

Moz

Glava kotaka mešmo mož?

Mimo kamna,

k nam na mize.

Neja Prilecnik

Darve dreves 14.11.2020

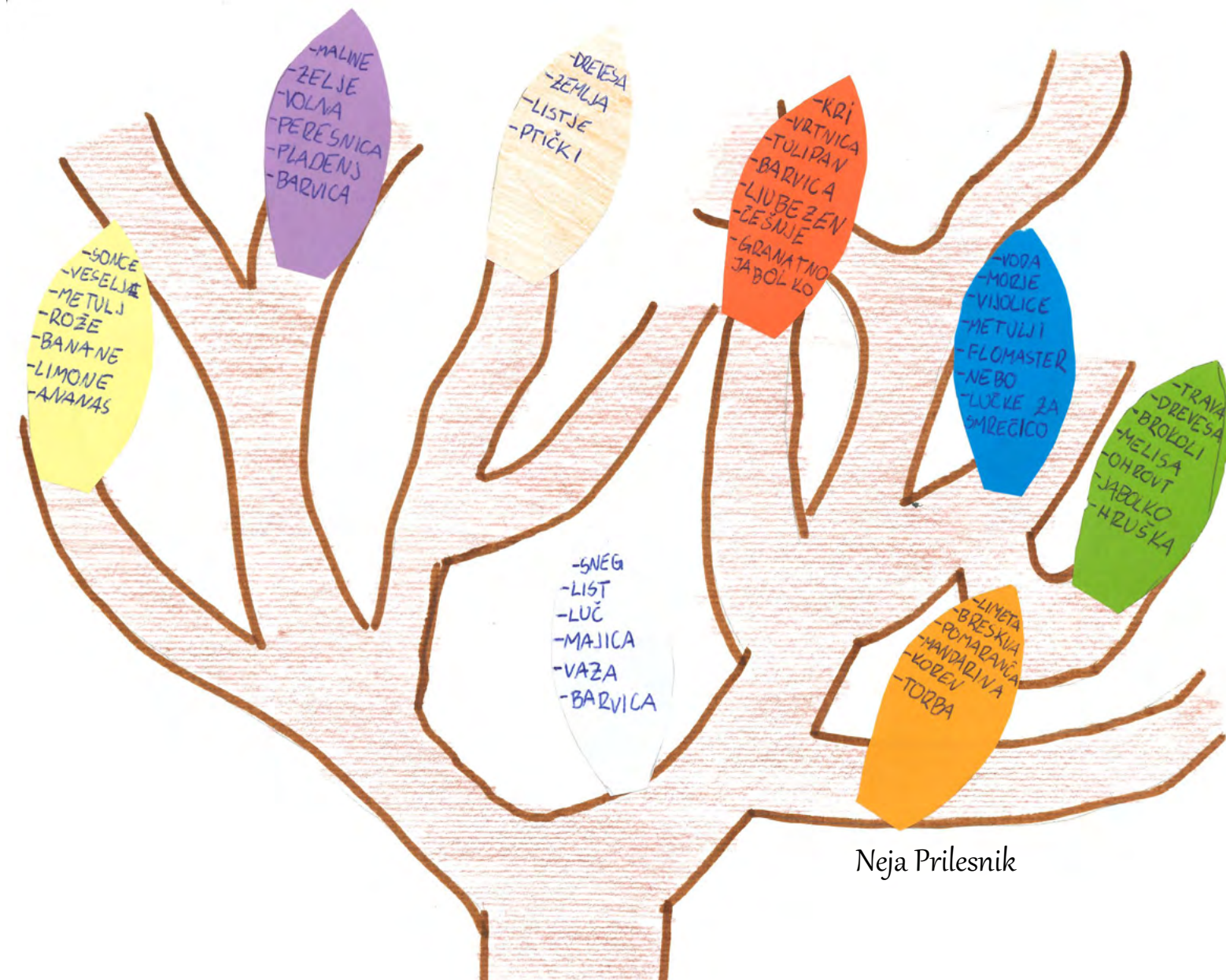
Siva drevesa so za temo in strah,
za uničene sanje,
žalosten obraz.

V njih so žalostni otroci,
ki solze točijo,
postati si želijo gasilci in astronauti.
Delajo izume in se učijo,
a slabo je to,
da iz sivih dreves
verjetno ne bodo prišli.

Oranžna drevesa so za:
pomaranče in mandarine, za klementine in za
gospodične fine,
iz njih skačejo žabe in pajki, lisice in veverice.
Tam notri kraljuje oranžni legvan
in o vsem se posvetuje
z okroglo klementino Jasmino.

Kiara Oblak

Neja Prilesnik

Nebo, avion, oblak, žirafa, zemlja, rože.

Poglej, poglej na nebu avion,
med oblaki vozi se sem ter tja.
Medtem na zemlji je prav min,
dokler se žirafa ne pripodi in
pogaži rože tri.

IZŠTEVANKA

ŽABE:

1. žaba je zelena,
 2. žaba je rumena,
 3. žaba pa je postala prava saxiganka. *ž*
- 1, 2, 3, pa povej barvo zdaj ti!

Teja Petković

Ena, dve, tri,
nekoga še ni,
štiri, pet, šest,
v krogu nehamo se dret,
sedem, osem, devet,
ti v krog boš šel sedet.

Ota Mohorič

Neja Kokić Keronić

Vesela zabava

Nejci bejci
pomagajci Zala - bala

en, dva, tri,
pa napiši
pismo ti

IZŠTEVANKE

ENA, DVA, TRI, MUCA ŽE SPI,
ŠTIRI, PET, ŠEST, DOBILI SMO ZA JEST,
SEDEM, OSEM, DEVET, DESET, ŽE TOPI SE SLADOLED.

VČERAJ SEM KUPIL FLAŠO,
DA BOM KRAVO GNAL NA PAŠO,
DANES SEM KUPIL BALON,
DA OD MAME DOBIM BONBON,
EN, DVA, TRI, PA POVEJ ŠTEVILO TI!

SPOMLADI SMO VSI RAZIGRANI,
POLETI VSE NA MORJE HITI,
JESENI SMO VSI VESELI,
ZIMA PA JE PRAVA RIMA!

NEJKA GAČNIK

METKA

1, 2, 3, Metka že hiti,
za njo pa Pivec drvi
in je ne ulovi.

Metka je tatica, vseh zvijač
lisica.

Na streho skoči, da cegel počí
Metka pa na strehi kroči

Zana Vesel

IZŠTEVANKA

Januarja sneg zapade,
februarja se stali,
marca pa že rožica zacveti.

Aprila velika noč se prične,
junija pa konec šole je.

Julij se počitnic veseli,
avgust se nove šole žalosti.

Septembra res šola se začne,
oktober pares beden je.

Novembra na zimo se pripravljamo,
decembra pa pod smrekico se sklanjamo.

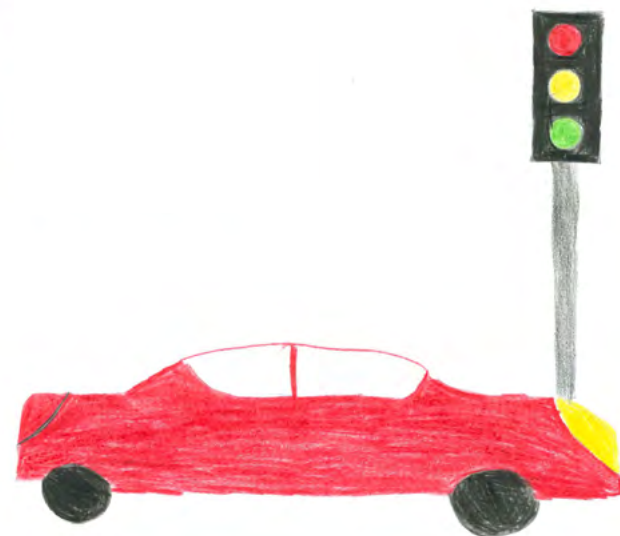
Zdaj pa po darila grem,
pa vam drugič vse povem.

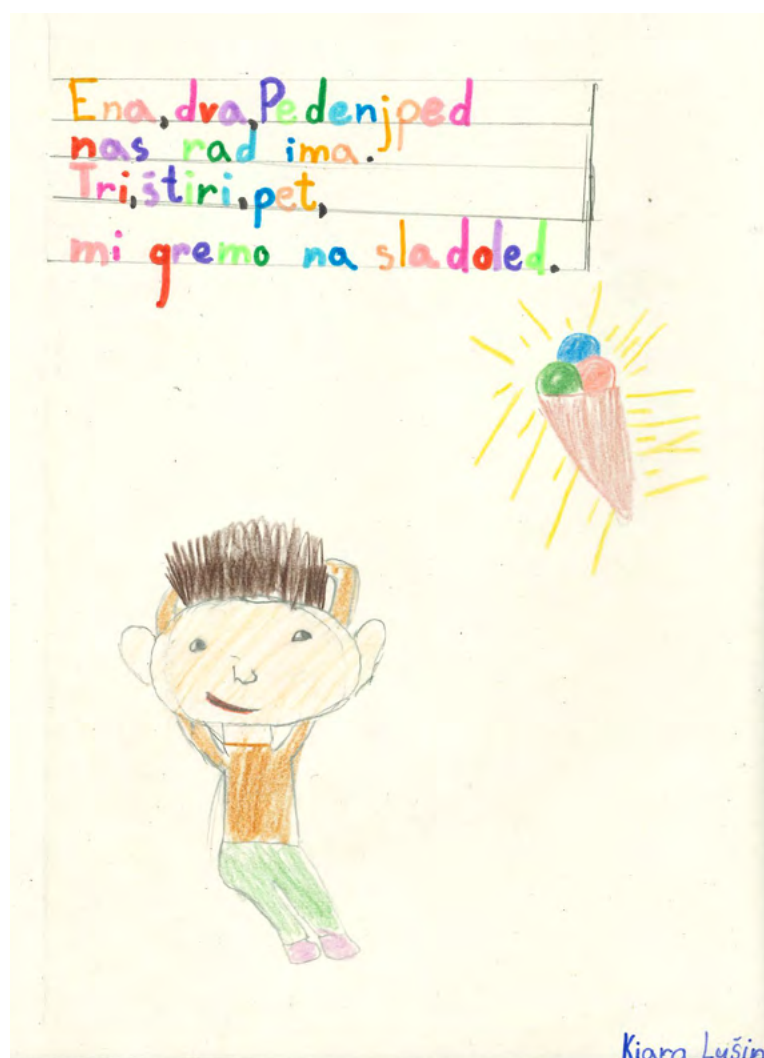
Pia Vesel

V avtu 19.10.2020

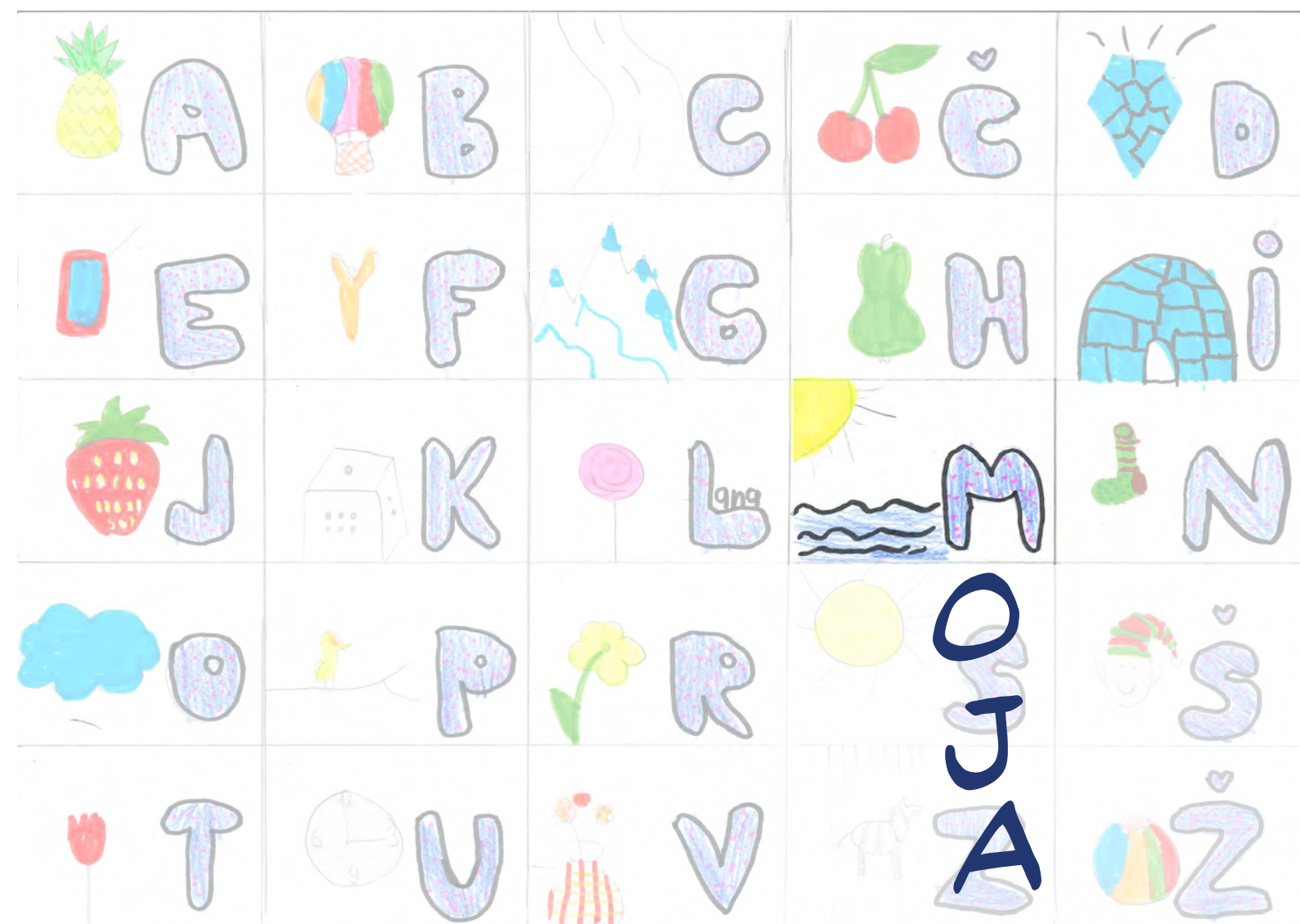
Ko se v avtom ustavim,
v prvo prestavim.
Ko pa odpeljem,
stisnem na pedalo
in pogledam v ogledalo.
Zavij levo, zavij desno
in to smotno rano!

Kiara Oblak

Kiara Lušina

Moja družina

Moja družina je včasih smešna,
a jaz sem srečna.

Piškoti, torte, pica in še kaj
za nas je pravi raj.

Radi se igramo
in lepo se imamo.

Ko posije sonce,
gremo ven na vse konce.

Za starša sem središče sveta,
a včasih do konca utrudim oba.

Kiara Lušin 4.a

MOJA DRUŽINA

Mami Petra vedno hoče, da pospravljamo za sabo.
Mami nas ima vse rada, le včasih se jezi.
Potem gremo k atiju Roku, ki vsak dan dela sončne elektrarne ali nekaj v
zvezi z elektriko. Tudi on nas ima zelo rad.
In končno Žiga, ki z nogicami prav pristrčno miga.
Neizmerno se nam nasmehne, ker je skoraj vedno dobre volje.

Lana Benčina, 4. a

Šola

12.1.2021

Šola ni šala, to ni rima na besedo obara,
pišemo, rišemo, tajn se imamo, delamo
v karo in rimamo z obaro.
Mraz zunaj brije, sneg nam leti,
v šolo na toplo se nam mudi.
Mir in tišina, le sneg nam šumi,
mora je prava, nič ni ljudi.

Kiara Oblak
5.b

Moja družina

Moja družina je vedno zanimiva.
V njej smo mali in veliki, a
vsi mladi po srcu.
Radi se smejimo,
delamo prevale
in se kotalimo.
Uxi imamo radi
sladoled,
spet in spet in
spet.

Enej Mihelič

Moja družina

Moja družina sestavlja mamico Ano, očija Staneta
in moja dva bratca Roka in Juša. Oči je star 40 let
in je hišnik v zdravstvenem domu v Ribnici. Zna popr-
aviti vse stvari. Mami je stara 36 let, dela v zdrav-
stvenem domu v Ribnici in je medicinska sestra.
Zna peči najboljše torte. Bratec Rok pa hodi v prvi
razred na Sv. Gregorju. Z njim se najraje igram za lopove.
Bratec Juš pa je najmlajši in star je 7 mesecev. Rad se smeje,
ko se z Rokom igrava z žogo, ali pa se delava da ves
čas padava. Najraje imamo ko je vse pospravljeno, mir in
tišina

Zara Vesel

Družina

Družina je ljubeča skupina,
v kateri se radi imamo vsi.
Ves čas si pomagamo
in skoraj nič si ne nagajamo.
Vesclimo se vsi,
ko z novo zmago
nekdo domov se priiskri.
Zvečer na kavču ležimo,
pijemo mleko fino,
skupaj se veselimo,
ker smo doma s tako tajn družino.

Kiara Oblak

V ponedeljek v šolo pohitim.

V torek se učim.

V sredo po hodniku norim.

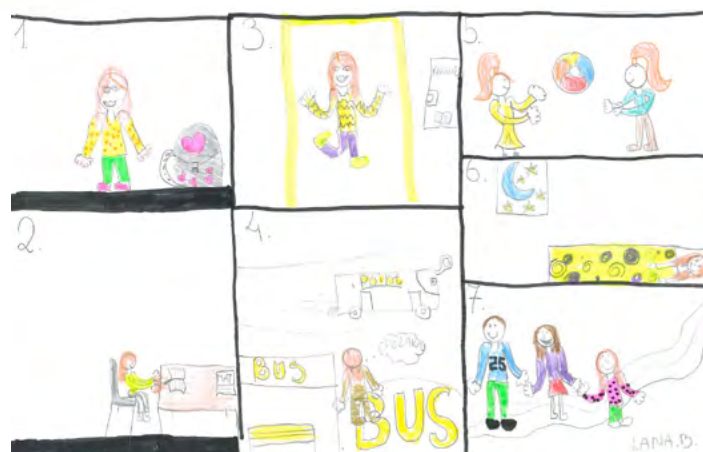
V četrtek avtobus zamudim.

V petek se s prijatelji podim.

V soboto zjutraj spim.

V nedeljo se z družino veselim.

Lana Benčina

NEDELJSKA VOŽNJA Z VLAKOM

Nekega nedeljskega popoldneva smo se po kosilu odločali, kaj naj počnemo popoldan. Kar naenkrat je ati prišel na idejo, da se gremo peljat z novim vlakom. Ker se sama še nikoli nisem peljala s potniškim vlakom, sem komaj čakala, da se podamo na to zanimivo popotovanje.

Po pripovedovanju starih staršev so se včasih ljudje vozili večinoma z vlaki, ki pa so bili malo hitrejši od konjske vprege. V naših krajih se je vožnja s potniškimi vlaki končala pred petdesetimi leti, ko je iz Kočevja odpeljal še zadnji čiha-puha.

Z avtomobilom smo se odpeljali do Ribnice in na železniški postaji parkirali vozilo. Na kratko smo si ogledali železniško postajo in pregledali vozni red vlaka. Odločili smo se, da se zapeljemo do Kočevja.

Na postaji smo počakali na vlak, ki je brez zamude pripeljal na peron. Odprla so se vrata in nekaj ljudi je izstopilo. Vstopili smo v moderno opremljen vlak, ki nas je odpeljal na panoramsko vožnjo do Kočevja. Sedeži so bili zelo udobni, vlak je mirno in tiho drsel po tirih. Med potjo smo srečali veliko nedeljskih sprehajalcev, ki so nam navdušeno mahali. Seveda smo jih tudi mi pozdravili in jim pomahali nazaj. Po dvanajstih minutah smo prispeli v Kočevje. Vlak je imel krajši postanek in čez nekaj minut smo se že vračali proti Ribnici.

Približevali smo se železniški postaji v Ribnici in se pomaknili k vratom, da bomo izstopili, ko bo vlak ustavil na postaji. A glej ga zlomka, pritisnili smo na gumb za odpiranje vrat, a ta se niso odprla. Hitro smo stekli do naslednjih vrat, pritisnili na gumb, a brez uspeha. Vrata se niso odprla in vlak je odpeljal naprej proti Grosuplju. V paniki smo se spraševali, kaj naj sedaj storimo. Najprej smo pomislili, da bi izstopili na naslednji postaji in potem odšli peš nazaj v Ribnico. Vendar smo se potem začeli šaliti na svoj račun in se odločili, da se zapeljemo do končne postaje. Nismo bili prepričani, kje bomo pristali – ali v Grosuplju ali v Ljubljani. Prepustili smo se lepemu in sončnemu vremenu ter začeli uživati v vožnji proti Grosuplju. Še posebej mi je bilo zanimivo, ko smo se z vlakom peljali vzporedno s cesto in sem lahko opazovala potnike v avtomobilih.

Po slikovitih gričkih in dolinah smo prispeli v Grosuplje in čakali, kaj se bo zgodilo. Mimo je prišel strojevodja in vprašali smo ga, kdaj se vlak vrača v Ribnico. Odgovoril nam je, da se vračamo čez slabe pol ure nazaj proti Ribnici. Odšla sem na stranišče, ki je bilo zelo moderno opremljeno.

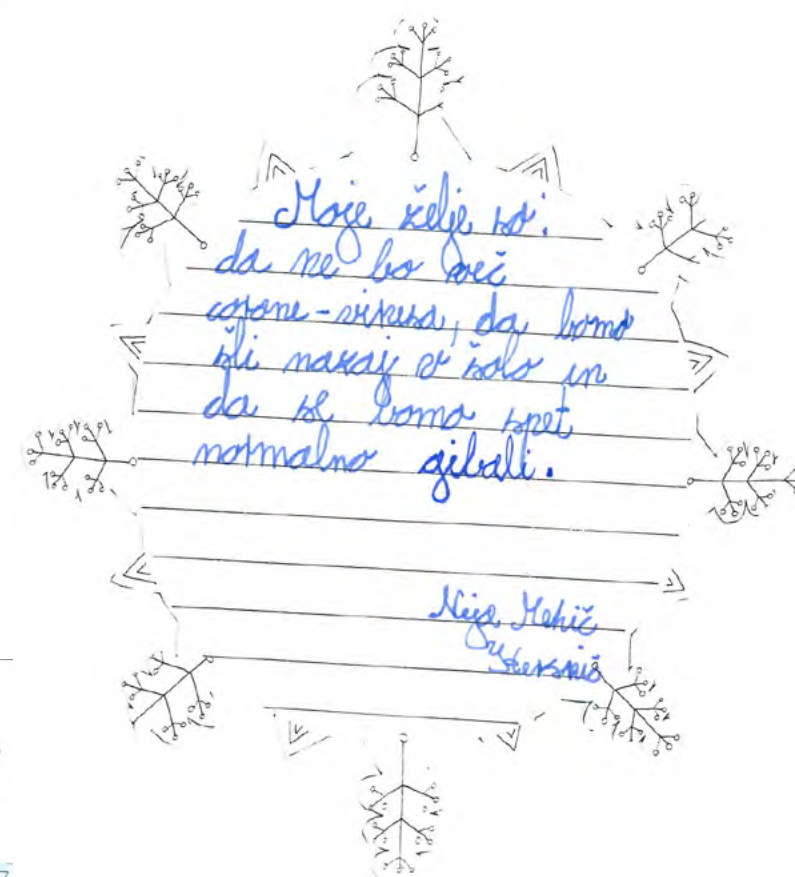
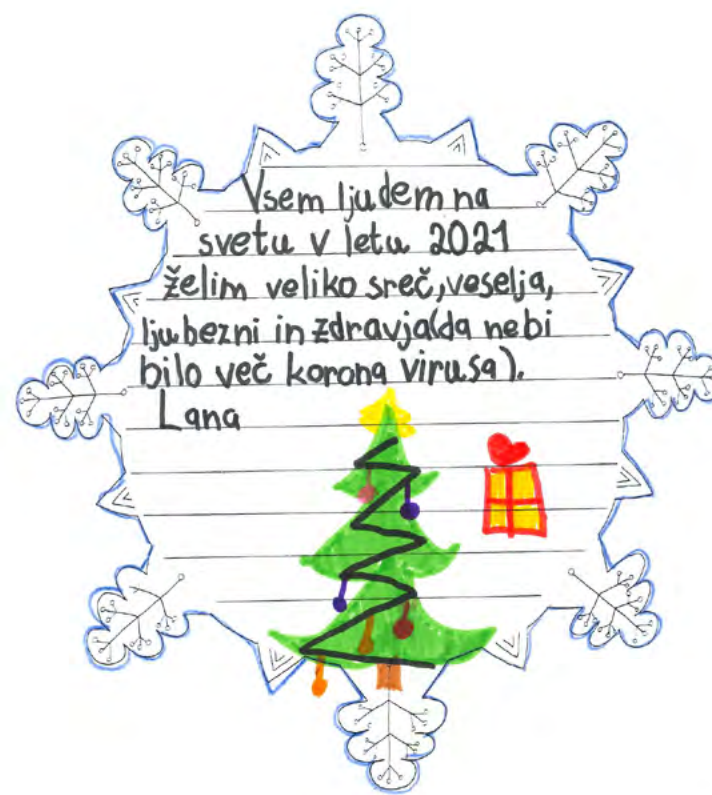
Tudi nazaj grede smo bili še vedno vsi nasmejani, ko smo pomislili na naš današnji dogodek. Ko smo se približevali Ribnici, smo se ponovno postavili k vratom. Sedaj jih je odprla gospodična, ki je na vlaku prodajala in preverjala vozovnice.

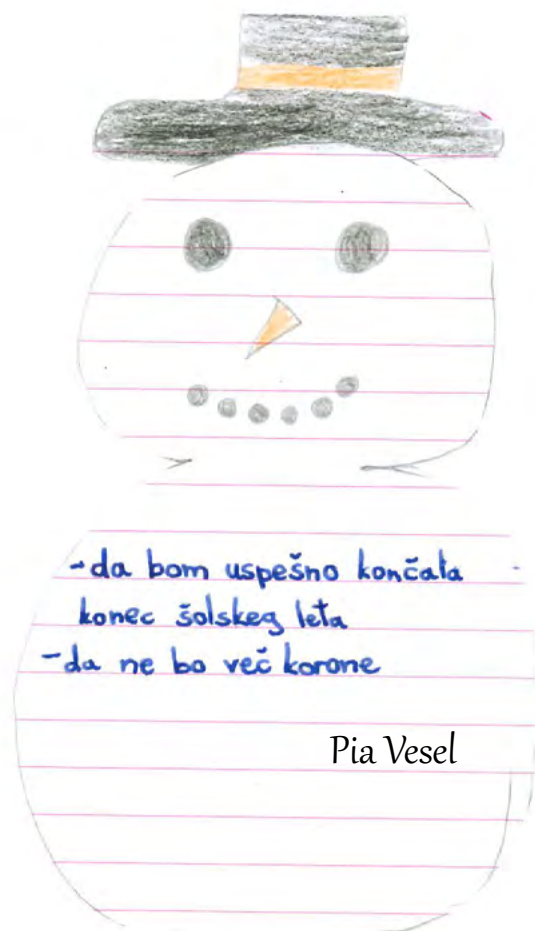
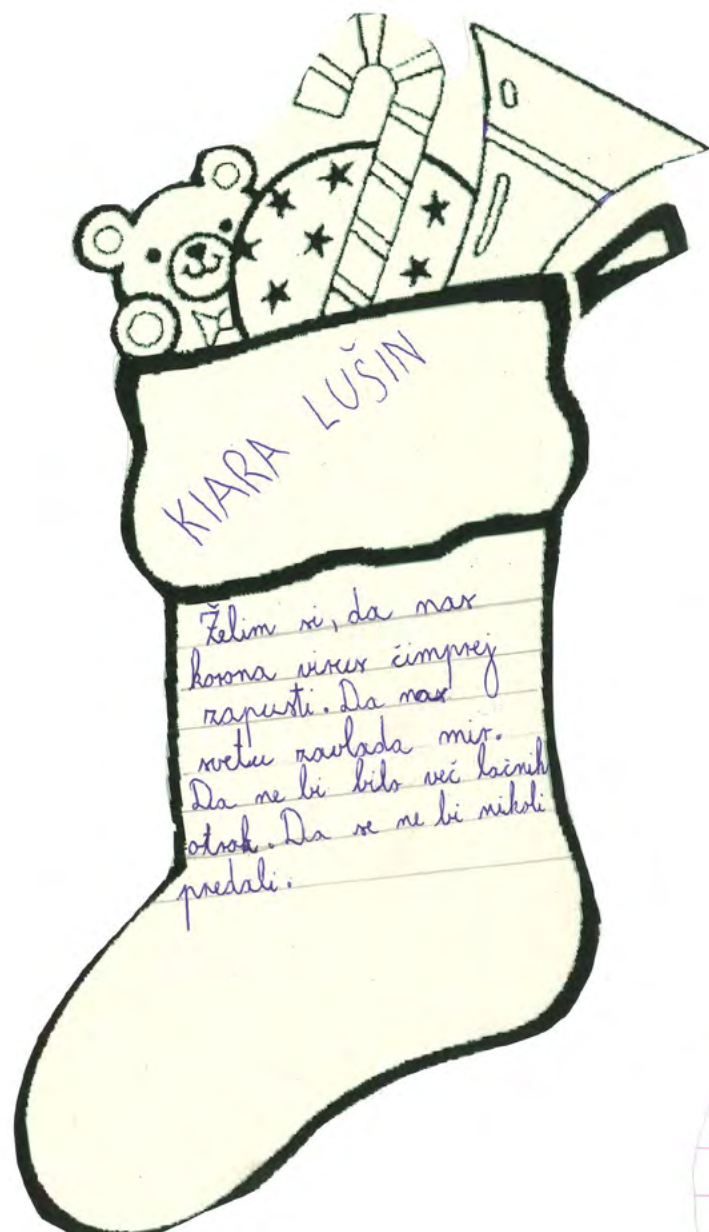
Vsi srečni in veseli smo se podali ven na svobodo! Kajti star slovenski pregovor pravi: Povsod je lepo, a doma je najlepše!

Nejka Gačnik, 4.a

м4ГмN«mZ-тгO<O

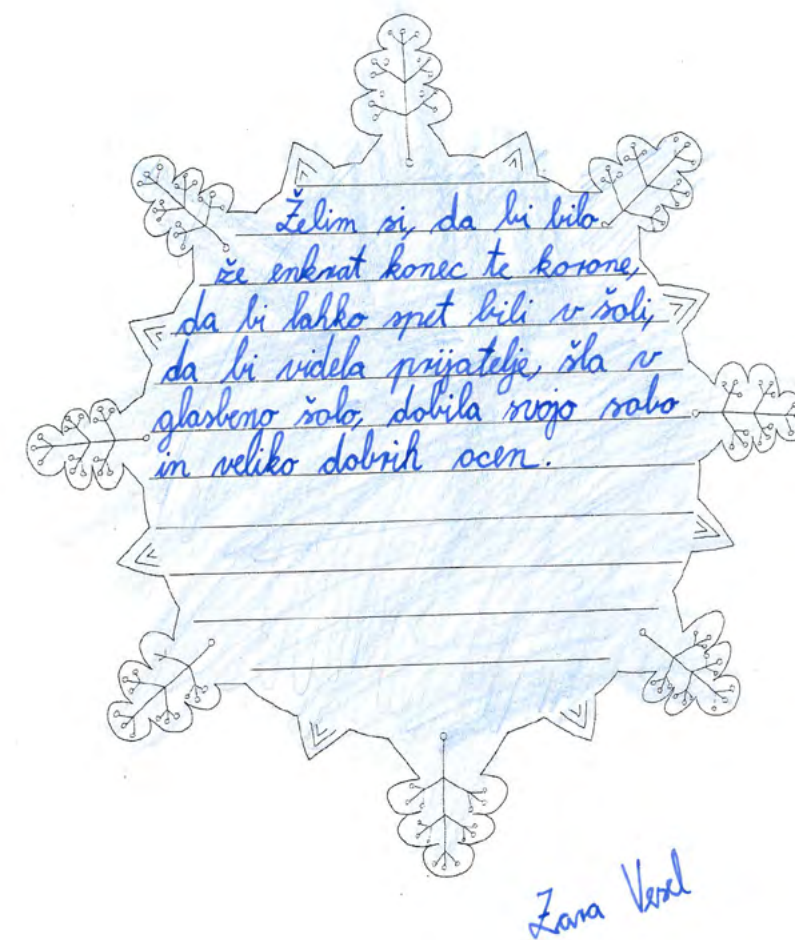
Pia Vesel

NOVOLETNE ŽELJE

1. ITI NA NASTOP MOJIM NAD PEVCEV
2. ODLETETI V AMERIKO
3. IMETI VELIKO PRIJATELJEV
4. PREŽIVETI VELIKO ČASA NA ZRAKU
5. BITI DOBRA SESTRA IN PRIJATELJICA

Tja Petković

Zana Vesel

Naj gre korono
stran in da nebi več
umirali ljudi.

NOVOLETNE ŽELJE

Da bi za
božič veliko
snežilo in dovolj
snega za sankanje
in smučanje.

Naj se za praznike
odprejo obale in meje.

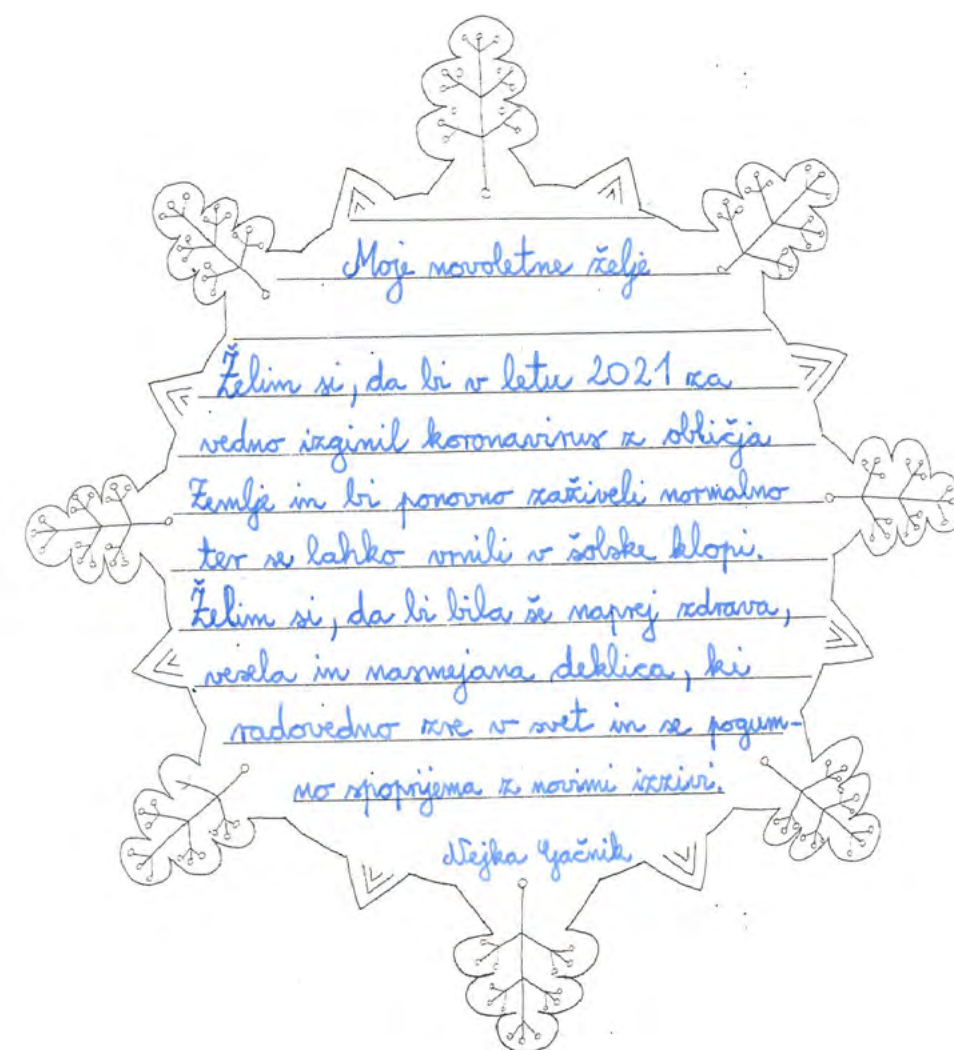
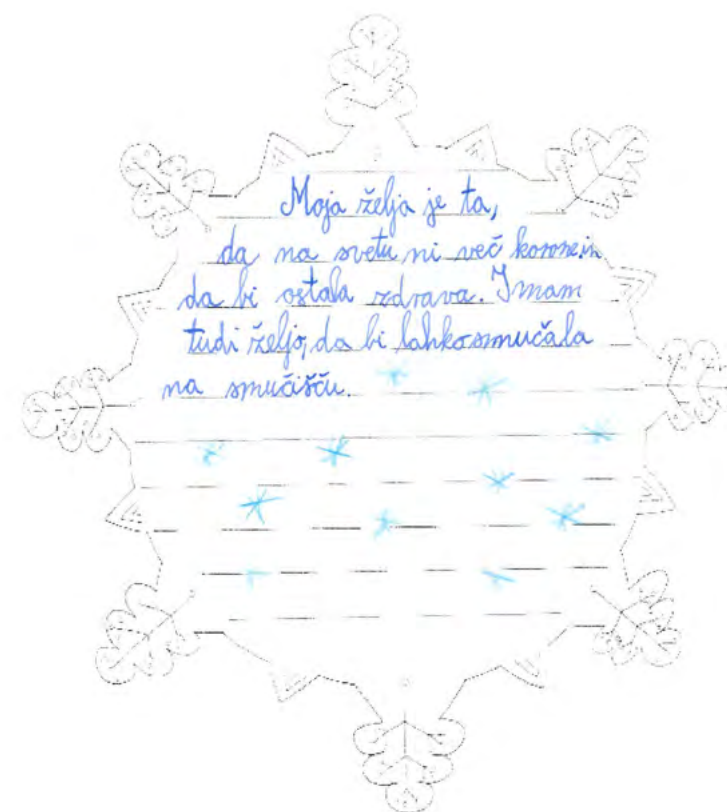
Naj naredijo
več in boljše
maske.

Mija Cvar

Za to željo naj izrejo

vsi na Zemlji, na Zemlji imamo zdaj en
pravi poseben virus in najbrž bi prav vsi radi
da virus izgine. Zato je bolje da ostanemo
doma. Zdaj pa bodi pameten tudi ti in
ostani doma. 😊❤️

Ota Mohorič

PIKAPOLONICA PIKA

Nekoč je živila mala pikapolonica Pika. Zelo si je želela postati kraljica. Njen prijatelj Nik je bil kralj. Že stokrat mu je rekla, naj podpiše dokument, da Pika lahko postane kraljična. Nik pa ni bil njen pravi prijatelj, saj jo je sovražil. Pika je imela le tri prave prijatelje. Hugo, Nina in Lea so šli z njo vsak dan v palačo, a ni pomagalo. Nik je imel zelo veličastne moči. Še sam ni vedel, da jih ima. Lahko se je spremenil v nevidnega, bral je misli in letel. Te moči je imel zato, ker je bil pod urokom zlobne čarovnice.

Pika je šla k čarovniku, da bi izničila urok. Čarovnik je naredil napoj in ji naročil, naj mu prinese Nikovo krono. Pika je šla v palačo, izmuznila se je stražarjem in šla v Nikovo sobo. Nik jo je skoraj videl, a se je skrila v omaro in vzela to zlato krono. Čarovnik je rekel, da bo urok minil ob sončnem zahodu. Hugo je zamotil stražarje, Nina je šla po sok, Lea je zmešala čarovnikov napoj v sok, Pika pa je nesla sok Niku. Nik ga je popil. Nato ga je Pika močno objela. Ostala sta prijatelja do konca svojih dni.

Lana Benčina, 4. a

MUCEK TOMI NA REŠEVANJU

Nekoč je žival mucek po imenu Tomi. Nekega dne se je igral zunaj. Opazil je majhnega ptička, ki je padel iz gnezda. Tomi je šel do ptička, a ga ni nameraval pojesti, ampak mu je pomagal. Odnese ga je do svoje hiške. Položil ga je na mehko in toplo odejo, tako da se je ptiček malo pomiril zaradi padca.

Ptiček in Tomi sta znala govoriti, vendar se ni nobeden od njiju opogumil in povedal, kdo je. Ko pa se je ptiček premaknil, ga je zbolela nogica in je rekel: Auuu, boli! Tomi ga je vprašal, ali zna govoriti in ptiček je pritrdil. Tomi ga je vprašal, kako mu je ime. Ptiček je povedal, da je Koki. Tudi Kokija je zanimalo, kako je mucku ime. Od takrat naprej sta bila Koki in Tomi najboljša prijatelja.

Tomijevi skrbniki so ga spraševali, kdo je tisti ptiček in se čudili, da ga ni pojedel. Tomi ga ni pojedel zato, ker mu je hotel pomagati zaradi padca iz gnezda. Tako sta bila Tomi in Koki prijatelja do konca svojega življenja.

Neja Prilesnik, 6. a

ILKA IN OTA ZA LOPOVOM V ČLOVEŠKEM SVETU

Nekega dne sta se Ilka in Ota zmenili, da hočeta spoznati, kako je v človeškem svetu. Odpravili sta se na pot. Hodili sta en mesec in po enem mesecu sta srečali bika. Biki in krave se niso marali že stoletja. Temu biku je bilo ime Rubi. Bil je lopov. Čez nekaj časa, ko se je približal Ilki, ji je ukradel torbico. Začel je teči, Ilka in Ota pa za njim. Nista ga ulovili, ker je bil bik Rubi hitrejši.

Ilka se je spomnila dobrega načrta. Zasledovali ga bosta, dokler se bik ne utruji. Začeli sta hoditi za njim in videli sta, da gre tudi on v človeški svet. Čez par tednov sta Ilka in Ota končno prišli v človeški svet. V človeškem svetu je bilo vse glasnejše, ni bilo tako tiho kot v Kravjem svetu. Bilo je veliko vozil in veliko stavb. Videli sta, da gre bik Rubi v eno od teh stavb. Na stavbi je pisalo Akademija za ljudi. Ilka in Ota nista vedeli, kaj je akademija. Še vedno sta sledili biku Rubiju. Ta akademija je imela več sob. Rubi je šel v največjo sobo. Ilka in Ota sta zagledali veliko bikov. Šli sta v sobo in biki so planili nanju in ju zvezali. Spraševali so ju, od kod sta prišli. Povedali sta, da sta iz Kravje dežele in da jima je bik Rubi ukradel torbico. Največji bik Miro se jima je opravičil in vrnil torbico. Ko sta torbico končno le dobili, sta odšli v restavracijo na veliko skledo solate in vodo. V človeški deželi sta ostali dve leti in spoznali, da je v Kravjem svetu lepše.

Neja Mehič Kersnič, 5. b

PRIJATELJA SPOZNAŠ V NESREČI

Nekoč za sedmimi gorami in sedmimi vodami, nekje v tropskem gozdu, je živel koala po imenu Natalija.

Nekega dne je na hrbtu opazila zvedno bleščeče znamenje. Ni vedela, kaj to znamenje pomeni. Ko je prišla noč, se je njeno znamenje začelo bleščati. Po dolgem razmisleku je ugotovila, da ji njeno znamenje skuša dopovedati, da mora zapustiti tropski gozd in pomagati živalim v težavah. Odhitela je v sosednji gozd, kjer je poiskala prijateljico koalo Majo. Skupaj sta odšli v Slovenijo.

Tam sta spoznali osamljeno medvedko Mojco. Mojca jima je povedala, kako se drugi norčujejo iz nje in jo odrivajo stran. Bila je žalostna. Natalija in Maja sta postali njeni prijateljici. Obljubili sta ji, da ji bosta pomagali, da se vključi v družbo. Nekaj časa sta nameravali ostati pri njej. Ko sta hoteli oditi, je Natalija zbolela. Maja ni hotela na pot brez Natalije, zato sta ostali pri Mojci. Ko se je zvečerilo, je Natalija ozdravela. Potem sta poiskali še druge živalice, s katerimi so se spoprijateljile. Tako je tudi Mojca dobila veliko prijateljev.

Naslednji večer sta se Maja in Natalija vrnili v tropski gozd. Sredi poti je začel padati sneg. Kljub vetru in mrazu sta prečkali most in preplavali ocean. Na poti sta srečali ogromno živalic, s katerimi sta se spoprijateljili. Zvečer sta si zgradili bivališče, kjer sta prenočili. Zjutraj sta se odpravili v tropski gozd.

Ko sta se vrnili, pa njune hišice ni bilo več. Postali sta žalostni, a v tistem hipu se je začelo bleščati znamenje in na pomoč so jim prihitele vse živalice, ki sta jih srečali na poti. Prišla je tudi medvedka Mojca iz Slovenije. Skupaj so zgradile lepo veliko hišico.

Natalija in Maja sta naredili pravo gostijo z evkaliptusovimi listi, lešniki, medom ... za vsako živalico se je našlo nekaj, kar ima rada. Vse živalice so bile srečne in prijateljice. Natalija in Maja sta skupaj živeli srečno do konca svojih dni. Še danes živita, če le nista umrli in še vedno pomagata vsem, ki so v stiski.

Kiara Lušin, 4. a

ROZILIJA IŠČE SESTRICO

Bila je mucrafa Rozilija. Najbolj na svetu si je želela sestrico. Imela je tudi šal, ki ji je izpolnil vsako želijo. Ta šal ji je vse izpolnil, razen sestrice ji ne bi dal.

Rozilija je slišala, da če pomagaš v deželi Rafamuci, dobiš svojo sestrico. Rozilija ni dolgo čakala. Povedala je prijateljem, da gre za štirinajst dni v Rafamuci pomagat v hotel. Po mucrafonu se je pogovorila z gostiteljico hotela. Gostiteljica ji je dala tudi karto za hotel. Naročila je, naj pripelje s sabo tudi prijatelje. Ko je Rozilija to povedala prijateljem, so takoj spakirali. Bili so zelo veseli. Odpravili so se na letalo. Po eni uri so bili v Rafamuci.

Rozilija je odšla pomagat, prijatelji pa so odšli v hotel in si izbrali postelje. Ko je Rozilija prišla v sobo, je ugotovila, da je dobila zelo majhno posteljo, zato je njena najboljša prijateljica Zala z njo delila svojo. Zjutraj je Rozilija odšla pomagat v hotel. Prijatelji pa so se med tem odpravili na krajši sprehod. Čez dvanajst dni je Rozilija pritekla do gostiteljice hotela in jo vprašala, če sedaj lahko dobi sestrico. Gostiteljica se je nasmehnila: "Ne morem ti še dati sestrice, saj si mi pomagala le štirinajst dni."

Gostiteljica sploh ni imela sestrice za Rozilijo. Želela je, da ji samo pomaga, zato ji je to rekla. Rozilija je ugotovila, da gostiteljica sploh nima sestrice zanjo. Čez osem dni jo je gostiteljica nujno potrebovala. Rozilija ji je priskočila na pomoč. Takrat je gostiteljica izvedela, da Rozilija ve resnico, zato se ji je opravičila za izkoriščanje.

Nato pa ji je dala neko brezdomno mucrafo. Rozilija še nikoli ni bila tako vesela. Dala ji je ime Rožica. Rožica in Rozilija sta najsrečnejši mucrafi na svetu. Ko so s prijatelji prispeli domov, so se igrali najrazličnejše igre. In vsi so bili veseli. Najbolj pa Rožica, ki ji je bilo pri Roziliji tisočkrat lepše kot v hotelu.

Manca Štupica, 4. a

MARSOVKA TINA NA RAZBURLJIVI PUSTOLOVŠČINI

Nekega dne se je Marsovka Tina odpravila na izlet na otok Marslu, ki je bil južneje od Marsa. Šla je z marsovsko raketo na plinski pogon. Nenadoma je med potjo za seboj zagledala, da jo zasledujeta zlikovca Pif in Paf. Prav nič se ni prestrašila, saj je že skoraj prispela na otok. Tam sta jo zlikovca nehala zasledovati.

Ona pa je najprej odšla v trgovino z ličili, potem pa še na plažo, kjer se je okopala v morju lave. Ko je prišla nazaj na obalo, se je malo nastavila še marsovskemu soncu, prebrala knjigo in se naličila. Potem je odšla do hotela Marselita. Ni še prišla do svoje sobe, ko sta nanjo iz zasede skočila Pif in Paf ter jo ugrabila. Odpeljala sta jo na star in zapuščen svetilnik sredi morja lave. Marsovka Tina je bila vesela, da je imela pri sebi svoj linoton (kitaro). A zlikovca je nista imela namena izpustiti. Zvezala sta jo z ovijalkami iz žveplene trave. Nato sta odšla v bar Marsovček. Medtem ko sta pila in se veselila, se je Marsovki Tini uspelo rešiti iz ovijalk. Odšla je do vrat in jih poskusila odpreti. A bila so zaklenjena in v svoji nemoči je začela tolči po njih. Seveda je ni nihče slišal, ker ni bilo daleč naokrog nikogar. Začela je brskati po stvareh, ki so ležale po prostoru. Nenadoma je pod staro in močno zaprašeno škatlo našla ključ, hitro stekla do vrat in jih odklenila. A ta se še vedno niso hotela odpreti. Očitno so se zagozdila. Marsovka Tina je začela tuhtati, kaj naj stori. Vzela je svoj linoton in tako močno zaigrala nanj, da so se vrata pri priči vdala in se odprla. Pobegnili so ven iz svetilnika, a še vedno jo je obdajalo morje lave. Tedaj je pod svetilnikom zagledala star čolniček. Najprej ga je za silo pokrpala in urno odveslala do kopnega.

Potem je poklicala svojega prijatelja Vilija. Ta je skupaj z marsovsko policijo ujel zlikovca. Kmalu so ju odpeljali v zapor, v katerem je bilo polno podgan in miši, ki sta se jih Pif in Paf na smrt bala.

Marsovka Tina je skupaj z Vilijem odšla na slastno večerjo, kjer nikakor niso smele manjkati marsovske ribe in smutiji iz žvepla. Po večerji je Vili zaročil Tino, ki je vsa srečna in vesela sprejela njegovo snubitev. Nato sta skupaj odfrčala nazaj v osrčje Marsa.

Ko sta prišla domov, sta določila datum poroke in se v miru pogovorila o vseh podrobnostih. Njuna nepozabna marsovska poroka leta je minila v znamenju petja, plesa, pripovedovanja šal in zelo dobro razpoložene družine svatov. Po poroki sta Vili in Tina zaživela v svoji ovalni hiški, ki je že od daleč izžarevala njuno neizmerno srečo.

Nejka Gačnik, 4.a

DIAMANT

Nekega dne sva se s psičko Lesi odpravili na sprehod. Spustila sem jo s povodca in ona je zagledala veverico in tekla za njo. Jaz pa sem ju lovila. Tekle smo skozi gozd in prišle do nekega gradu. Takoj so prišli vitezi in naju obkolili. Lesi sem pripela nazaj na povodec. Bilo naju je zelo strah. Vitezi so naju odpeljali v ječo. Stražar je vprašal, kdo sem jaz in ta pes. Rekla sem, da sva Lesi in Zara. Potem se je še sam predstavil. Ime mu je Vid. Povedal mi je, da kraj Hohan Kicki hoče mojega psa, ker misli, da sem ga ukradla. Ampak ga nisem. Lesi je nekaj zvohal. Začela je kopati rov. Pomagala sem ji in prosila, da mi pomagajo še ostali. Nihče ni hotel, razen vitez Vid.

Tri dni smo kopali, potem pa sem našla bleščeč diamant. Vitez Vid je začel skakati od sreče. Rekel je, da ima kralj Kicki vse koščke razen tega. Diamant ima moč, da naredi vse, kar želiš. Johan Kicki je zaslužnil že več kot 5000 otrok, da iščejo ta košček. Tako je zaslužnil tudi viteza Vida. Ko pa odrastejo, postanejo vitezi ali pa jih proda. Za njih ne skrbi lepo, tepejo jih in nimajo dovolj hrane.

Če kralju Kickiju ukrademo ostale koščke diamanta, bomo spustili vse otroke, smo sklenili. Ob polnoči jih bo Lesi vzela. Minuto čez polnoč je bila Lesi že nazaj. Imela je vse koščke. Bili smo zelo veseli! Vid jih je dal skupaj in 1, 2, 3, bum!, tresk!. bum! in bil je dan. Vse je bilo spet po starem.

Zara Vesel, 5.b

TIMI IN PINGVINČEK ZATAVATA V NEZNANI KRAJ

Nekega dne sta se Timi in pingvinček hotela obiskati svojo družino. Zato sta se odpravila navsezgodaj zjutraj, da bosta tam čim prej. Pot je bila dolga in naporna. Bližala se je tema in Timi je posadil drevo, da bosta lahko prenočila. Naslednje jutro sta se zbudila in pogledala skozi okno in nista mogla verjeti svojim očem: bila sta na Antarktiki. Okoli drevesa so stali sami volki in mačke. Nista mogla iti ven, saj se bojita mačk in volkov. Ampak ni jima bilo jasno, kako so lahko mačke in volkovi prišli z njima. Volkovi še nekako, ker tukaj tudi živijo, ampak mačke! Zdaj sta obtičala na drevesu. Nista vedela, kaj naj naredita. Premišljevala sta, a se nista ničesar spomnila.

Naenkrat pa se Timi spomni na svojega bratranca Gregorja. To je severni medved, ki živi na Antarktiki. Poklical ga je in Gregor je priskočil na pomoč. Razgnal je vse volkove in mačke. Potem sta ga povabila na drevo in se mu zahvalila za vse.

Potem sta šla na obisk k pingvinčkovi družini. Tam sta tudi prespala. A čakala ju je še dolga pot. Saj sta z Antarktike morala oditi na Havaje (proti severozahodu). Med potjo sta se ustavila pred čokoladnico in si vzela čokolade, da še na Havajih ne bosta lačna. Vzela sta si pa tudi vodo, saj sta bila zelo žejna. Timi in pingvinček sta mislila, da sta na Havajih, a nikjer nista našla Timijeve družine. Zato sta vprašala domačina. Domačin jima je povedal, da sta v Indoneziji, Havaji pa so na drugem koncu sveta.

Timi in pingvinček sta bila že utrujena, zato sta sklenila, da se odpravita domov. Po poti sta ugotavljala, zakaj sta prišla v Indonezijo. In pingvinček se je spomnil, da sta zemljevid obrnila na glavo. Samo zasmejala sta se in hodila naprej. Končno sta prišla nazaj v Slovenijo in pred njunim drevesom je stala Timijeva družina. Tako se je vse dobro končalo.

Pia Vesel, 5.b

LUNA MALMANKA NAREDI ŠKODO

Vse se je začelo v majhnem mestu po imenu Roolywood. Bila je mrzla poletna noč, na nebu je sijala ogromna svetla Luna. Skozi okno neke hiše je v temo strmel deček po imenu Lee. Pravzaprav je opazoval sosedovo mačko. Ležala je na sosednji ograji, ko jo je naenkrat obsijala Luna.

Tega verjetno še nisem omenila, vendar Luna je bila čarobna. To je bila Luna Malmanka. Prikaže se vsakih 400 let in takrat je najbolje biti v postelji pod toplo odejo, na varnem. Ko je Malmanka obsijala mucko, se ni več počutila utrujeno in nebogljenjo. Počutila se je kakor kralj. Dobila je živo rdeče rožičke in rdeč tanek rep. Lee tega ni opazil, šel je spat. Ponoči ni mogel niti zatisniti očesa, zato se je odpravil ven na svež zrak. V sosednji hiši je bila v kuhinji prižgana luč, kar se mu je zdelo nekam čudno, saj so sosedi na Havajih. Šel je preverit. Pozvonil je, nihče ni odprl, pozvonil je še enkrat in takrat so se vrata odprla. Lee je začudeno pogledal, ugotovil je, da je nekdo v hiši, saj se vrata ne morejo odpreti sama, ali pač? Vstopil je, vse je bilo običajno, dokler ni prišel v kuhinjo ... Vse je bilo uničeno in razmetano, v kotu na mizi pa je spala njihova črna muca, z novim izgledom, o katerem sem vam pripovedovala že prej. Zbudila se je in ga pogledala s krvavo rdečimi očmi. Vprašala ga je, kaj počne tukaj. On pa ji odgovoril z drugimi vprašanji ... zakaj razmetavaš, kako razmetavaš, kako lahko sploh govoriš in zakaj si taka? Muca ni vedela, kaj naj odgovori, zato je rekla, da odhaja na Havaje, saj je čas za maščevanje, nato je kar izginila. Lee je hotel za njo, a ni vedel, kje so Havaji, zato je moral počakati do naslednjega jutra.

Zjutraj se je res odpravil na letališče, kupil je letalsko karto in odletel. Pozno ponoči je prispel do nekega hotela, v katerem je bivala tudi sosedova muca. Naslednjega dne se je odpravil raziskovat maščevanje, ki naj bi ga mucka imela pripravljenega. Ugotovil je tudi, kako lahko govori in dobil je odgovore na vsa ostala vprašanja. Začel je razmišljati, na kakšen način bi ugotovil, komu se bo maščevala in predvsem zakaj. Tihotapil se je za njo cel dan, a ni nič ugotovil ... Šele zvečer, ko je prišel do neke votline, v kateri je sedela muca in opazovala kristal, mu je postalo jasno. To ni bil navaden kristal, bil je ogromen, svetel in mogočen. Lee je enkrat že bral o takem kristalu, vsebuje Aluminiji, vsem ljudem in živalim na Havajih bi odvzel življenje, samo v vulkan ga je treba vreči. Lee je vedel, da ji ga mora vzeti, a kako? Ves načrt o tem, kako bi vzel kristal, se je odvijal prepočasi. Mucka je bila medtem že v skrivni votlini, kristal je nameravala vreči v vulkan. V tem trenutku je prišel Lee, rekel je: STOJ! Muca ga ni ubogala, kristal je vrgla v vulkan. Lee je zaslišal tisti grozni zvok, kot iz filmov. Doneč moški glas je dejal: vulkan bo izbruhnil čez 10 minut. Bilo je grozljivo, srhljivo. Lee je pristopil do muce in jo vprašal, komu se želi maščevati. Muca je odgovorila, da se želi maščevati družini Quin. Deček je presenečeno pogledal ...

Vprašal jo je, zakaj, saj so to njeni lastniki. Povedala mu je, kaj se v resnici dogaja pri njih doma: otroka jo brcata in tepeta, mama vpije nanjo, oče ne dovoli, da bi hodila z njimi na morje. Lee je rekel, da se bosta s tem ukvarjala pozneje, saj je zdaj treba zaustaviti vulkan. Privezal je en konec vrvi okoli kamna, drugega pa okoli svojega pasu, spustil se je čisto blizu vulkana, vanj je vrgel nekakšen prašek, ki naj bi zaustavil izbruh vulkana. Res ga je. Spet je zaslišal doneč glas: Sistem obremenjen, izključitev sistema. Lee je bil srečen, pravkar je rešil nekaj milijonov življenj. Odločil se je, da bo mucko vzel k sebi in jo posvojil. Dal ji je ime Yinxi. Quinovi je ne bodo pogrešali. Tako sta Lee in Yinxi postala najboljša prijatelja.

Zdaj je Lee končno spet doma, s seboj je pripeljal tudi novo članico. Najbolj srečna sta, saj imata drug drugega in sta končno oba dobila to, kar si zaslužita.

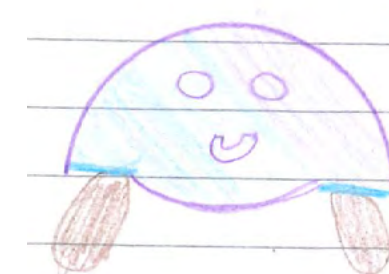

Kiara Oblak 5.b

OBISK PRI TATI

Nekega dne se je Rozi odločila, da bo obiskala svojo dobro prijateljico, ki ji je bilo ime Tata. Poznata se že od rojstva. Hitro je vstala in si pripravila zajtrk. Ko ga je pojedla, je šla v trgovino in kupila Tatino najljubšo bomboniero ter se odpravila proti njeni hiši. Hodila je in hodila, šla je mimo tržnice, kjer je videla plišaste igrače. Hotela je že kupiti eno, a se je spomnila, da je Tata na žalost alergična nanje. Pogledala je na uro in hitro tekla do njene hiše, saj se je že počasi temnilo.

Zelo sta se imeli lepo. Ker je bila že tema, je Rozi prenočila pri Tati in se naslednje popoldne vrnila domov.

Teja Petković, 5. b

ZAJKLA ZOJA OSTANE SAMA DOMA

Nekega večera sta se zbrali dve veliki zajčji družini. Za božične praznike so se hoteli odpraviti na počitnice. Za večerjo so naročili pico s korenjem in niso naročili pice za Zojo brez korenja, zato je Zoja brskala po hladilniku, tega pa ne bi smela. Njen starejši brat Tim je zelo nesramen, zato je Zoji pred nosom zaprl hladilnik. Zoja se je prestrašila. Tim je rekel: "Se bojiš, zajkla majhna?" "Nisem majhna," je rekla Zoja, in ga na lahko udarila po licu. "Kako bi se počutila, če bi moj sošolec volk odgriznil tvoj bombažen repek?" je rekel Tim. Takoj je Zoja zbežala v svojo sobo. Bilo je že pozno, vsi so šli spat, ponoči je crknila varovalka, zato ura zjutraj ni zazvonila.

Zjutraj, ko so se zbudili starši, so pogledali samo na uro in se jim je zmešalo. V en glas so zavpili: ZAMUJAMO! Vse otroke so zbudili, samo na Zojo so pozabili. Hiteli so na letališče, Zoja je pa mirno spala. Ko so bili na letališču, so se prešteli in niso opazili, da ni Zoje. Ko je Zoja vstala, je kot po navadi zavpila: "KAJ JE ZA ZAJTRK?!" Ni bilo odgovora. "Mami, oči, Tim, Sara, Rok, Lili, stric Janez, kje ste vsi?" se je pozanimala Zoja. Ko je pogledala na koledar, je videla napis: NA LETALIŠČE OB 9:00. Rekla je: "Šli so brez mene na počitnice!" Zoja se je tako začudila, da je kar zaplesala od smeha.

Ampak se je kmalu zresnila, malo ji je bilo žal, ker je šla njena družina z babico, dedkom, stricem, teto, bratranci in sestrčinami v Jollywood, to je posebno mesto samo za zajce, druge živali imajo druga mesta npr. Mimi York za opice ali Parafa za žirafe. To jo je prizadelo. Tam bi lahko spoznala glavno osebo iz najljubšega zajčjega filma. Tej osebi je ime Luna, igra v filmu ZVEZDE NA POTOVANJU. Užaljena je bila, ampak sama je doma in lahko počne, kar hoče.

Naslednji dan je njena mami opazila, da jim nekdo manjka, pa ni vedela kdo. Potem je še enkrat preštela otroke in opazila, da ni Zoje. Kaj pa zdaj? Naslednje letalo bo prišlo čez tri dni do Lijane, kjer zdaj sameva Zoja. Nek prijazen gospod je Zojini mami ponudil brezplačen prevoz v avtobusu, saj je bil voznik. Zojina mama je sprejela ponudbo, saj drugače ni mogla priti do Lijane. Trajalo je tri ure, da je mama prišla domov. Ko je mama prišla domov, jo je Zoja močno objela in rekla: "Hvala bogu, da si prišla domov." Potem so prišli še ostali in praznike so raje praznovali doma.

Ota Mohorič, 4. a

KRISTALNI OREL

Nekoč pred davnimi časi je živela mogočna ptica v deželi kristalnih gora. Bila je zelo lepa, svetla in zvesta. Bila pa je lahko tudi zlobna kot peklenšček.

Nekega dne so vaščani odkrili jamo, kjer so bili le najredkejši kristali sveta, zato so to jamo označili kot točko bogastva. Vendar ljudje niso vedeli, da so ti kristali čarobni in pomembni za preživetje kristalnega orla, saj je iz njih črpal svojo energijo. Ljudje so tako prekopali vso jamo in izkopali vsak kristal.

Toda neki mladiček po imenu Eragon je nekega dne videl jato ptic. Ena od njih se je počasi začela spuščati. Eragon ji je sledil. Ko jo je našel, se je nekako začela spreminjati v kristal. Takoj se mu je zazdelo, da je to posebna ptica, zato jo je odnesel domov pokazat očetu. Oče je rekel, da naj jo odnese nazaj, kjer jo je našel. Eragon ga ni poslušal in jo je pokazal celi vasi. Naenkrat pa se je zgodilo, da je dobil ogromno energije. Zazdelo se mu je, kot da se sveti in res je bilo tako. Zato je želel celi vasi dopovedati, naj nehajo krasti kristale, a ga niso poslušali. Naenkrat pa je Eragon začel svetiti še močneje. Svetil je tako močno, da se je vnela slamnata streha. Vaščani so hiteli gasiti ogenj, ampak ko so pogasili eno streho, se je vnela druga. Kmalu so vaščani prosili za milost in obljubili, da ne bodo več kopali kristalov.

Požar je ponehal in Eragon se je nehal svetiti. Vaščani so nato odnesli kristale nazaj v jamo in Kristalni orel je spet zaživel.

Matej Kavov, 6. a

PRIJATELJA SPOZNAŠ V NESREČI

Nekoč za sedmimi gorami in sedmimi vodami, nekje v tropskem gozdu, je živel koala po imenu Natalija.

Nekega dne je na hrbtu opazila zvedno bleščeče znamenje. Ni vedela, kaj to znamenje pomeni. Ko je prišla noč, se je njeno znamenje začelo bleščati. Po dolgem razmisleku je ugotovila, da ji njeno znamenje skuša dopovedati, da mora zapustiti tropski gozd in pomagati živalim v težavah. Odhitela je v sosednji gozd, kjer je poiskala prijateljico koalo Majo. Skupaj sta odšli v Slovenijo.

Tam sta spoznali osamljeno medvedko Mojco. Mojca jima je povedala, kako se drugi norčujejo iz nje in jo odrivajo stran. Bila je žalostna. Natalija in Maja sta postali njeni prijateljici. Obljubili sta ji, da ji bosta pomagali, da se vključi v družbo. Nekaj časa sta nameravali ostati pri njej. Ko sta hoteli oditi, je Natalija zbolela. Maja ni hotela na pot brez Natalije, zato sta ostali pri Mojci. Ko se je zvečerilo, je Natalija ozdravela. Potem sta poiskali še druge živalice, s katerimi so se spoprijateljile. Tako je tudi Mojca dobila veliko prijateljev.

Naslednji večer sta se Maja in Natalija vrnili v tropski gozd. Sredi poti je začel padati sneg. Kljub vetru in mrazu sta prečkali most in preplavali ocean. Na poti sta srečali ogromno živalic, s katerimi sta se spoprijateljili. Zvečer sta si zgradili bivališče, kjer sta prenočili. Zjutraj sta se odpravili v tropski gozd.

Ko sta se vrnili, pa njune hišice ni bilo več. Postali sta žalostni, a v tistem hipu se je začelo bleščati znamenje in na pomoč so jim prihitele vse živalice, ki sta jih srečali na poti. Prišla je tudi medvedka Mojca iz Slovenije. Skupaj so zgradile lepo veliko hišico.

Natalija in Maja sta naredili pravo gostijo z evkaliptusovimi listi, lešniki, medom ... za vsako živalico se je našlo nekaj, kar ima rada. Vse živalice so bile srečne in prijateljice. Natalija in Maja sta skupaj živeli srečno do konca svojih dni. Še danes živita, če le nista umrli in še vedno pomagata vsem, ki so v stiski.

Kiara Lušin, 4. a

A ananas	B boben	C cesta	Č čebela	D drevo
E ena	F frača	G goba	H hiša	I igla
J jež	K krompir	L luč	M milo	N noč
O oko	P polž	R rilec	S slika	Š šal
T tobogan	U ura	V vrata	W krovec	Z žoga

NEČAK
ALIS
SM
POMLAD

NEJKA GAČNIK

Srečala sem Pomlad

Zbudila sem se nekega zimskega
jutra in ugotovila, da snega ni več.
Bila sem zelo vesela rekla sem
juhu končno je tu pomlad.

Čez en teden so začeli cveteti zvončki
in trobentice. Nabrala sem šopek
za mamico bila je zelo vesela.

Šli smo na spomladanski sprehod
v gozd ko smo si ogledali gozd
smo šli domov in pogledali
film o pomladi.

Lana

Neja Mihelič
Pomlad

Sonce kati na
menjke pomladke,
ptički se veselijo lepe balade.

Ko sonce zagreje, vse se
budi, samo volke nisimo
v temni noči.

Srečala sem pomlad

Hodim po poti,
vem, da nisem v zmoti.

Ptički žvrgolijo
in nam lepoto pomladi kazat hitijo.

Sonce nežno me poboža,
topla mi postane koža.

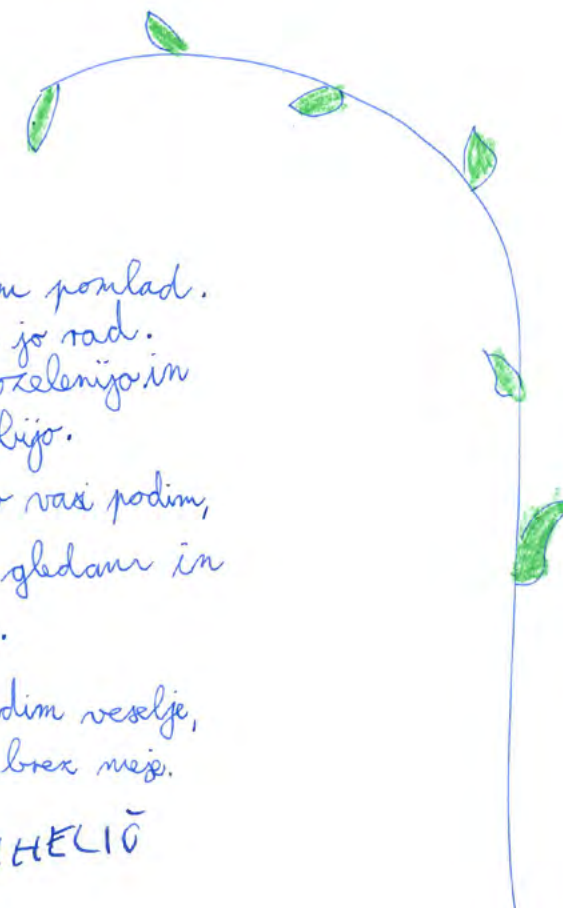
Trobentice in zvončki cvetijo,
joj, kako lepo dišijo.

Lastovka na ves glas mi govori,
kako lepo bo vse te dni.

Kiara L. 4a

Srečal sem Pomlad

Rad imam pomlad.
Vseh ima jo rad.
Drevesa ozelenijo in
popke dobijo.
Jax se po vasi podim,
v sonce gledam in
se smejim.

Prostod vidim veselje,
brez meje, brez meje.

ENEJ MIHELIO

POMLADNA

Ko se prebudi pomlad,
vsak postane zopet mlad.
Sonce sneg stopi,
vse na novo zaživi.

Rožice pokukajo iz zemlje,
vse povsod je spet veselje.
Ptičice lepo prepevajo,
živahno metuljčki letajo.

Vse se novega življenja veseli,
zato pomlad komaj čakamo prav vsi.

ZVONČEK

Zvonček je kot lep bombonček.
Ko z belo glavico kima,
vemo, da ni več zima.

Zdaj na travniku cveti
in nam zaupa skrivnosti tri.
S travnika je slišati zvonjenje,
hitro, hitro povejmo zvončku
svoje skrite želje.

Nejka Gačnik

SREČALA SEM POMLAD

Srečala sem pomlad.
Bila je zelo lepa.
Rože in drevesa so
bila ovita s cvetovi.
Bila je najlepša pomlad.

Neja Prikonik

Pomlad ✂

Spomladi ptički žvrgolijo,
na vejah sedijo in pojejo.
Spomladi veterček napiha
in rožice viha.
Spomladi se živali prebudijo,
medvedki se lovijo in k mami
hitijo.
Pomlad je najljepši letni čas
saj vse rožice radišijo, metuljček
leti in narava cveti.

Zara Kesh

Pomlad

Parki se polnijo,
otroci kričijo,
vsi pomladi se veselijo.
Pogledam čez okno,
vse že cveti,
ptički prepevajo,
pomlad k nam drvi.
Dedki in babice kučke sprehajajo,
mamice in očki dojenčke prepeljavajo,
veselja je zvok napolnil domove,
pripravite se vsi,
pomlad k nam drvi.

Kiara Oblak, 5.6

POMLAD

Prišla je pomlad,
čaka vsak jo rad.
Ptice žvrgolijo spet,
ves drugačen je ta svet.
Pomladno vse diši in
tam drevo že cveti.

Manca Štupica, 4. a

NA DVORIŠČU

Muca Maca vsako jutro v košaro pride,
tam ji vsako uro prav nič ne uide.

Kokoš kot noj pobira hrano s tal
in nadzoruje raco, da živali ne oropa.

Žaba žuželke lovi in igra na svoj čudežni klarinet,
kobilica pa kot anonimnež igra klavir.

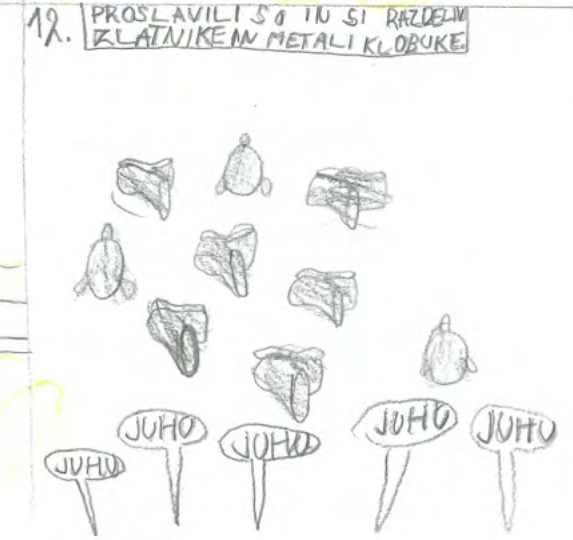
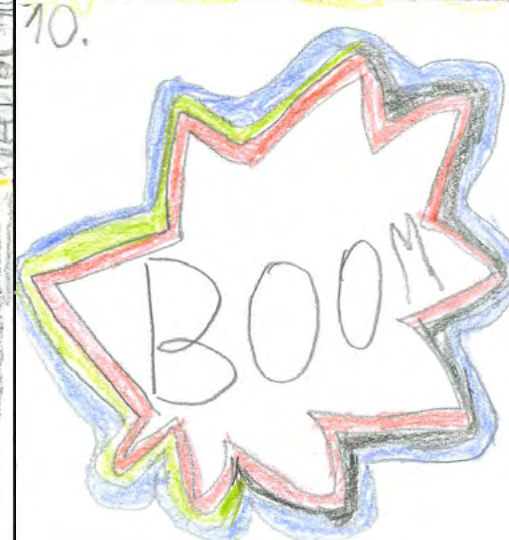
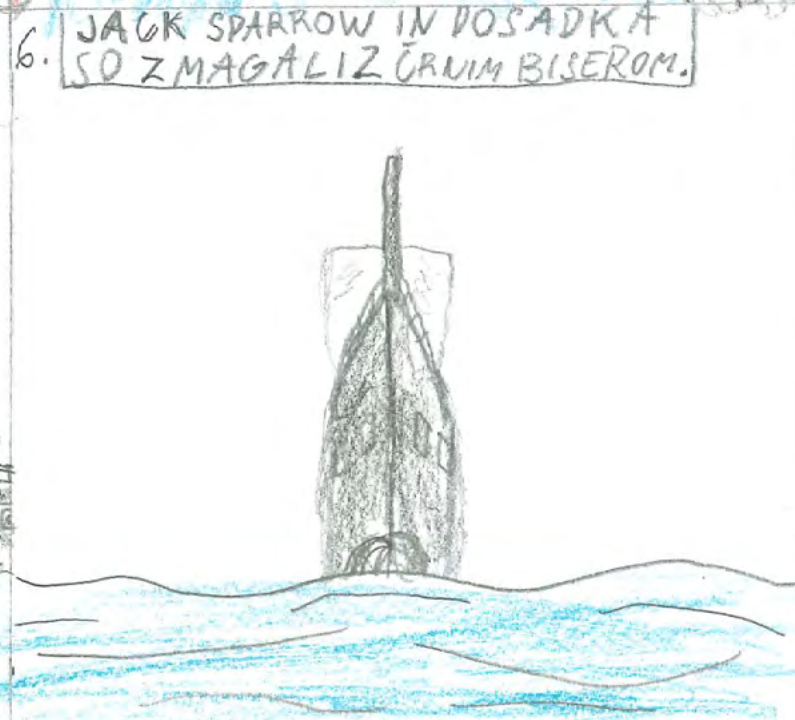
Teja Petković, 5.b

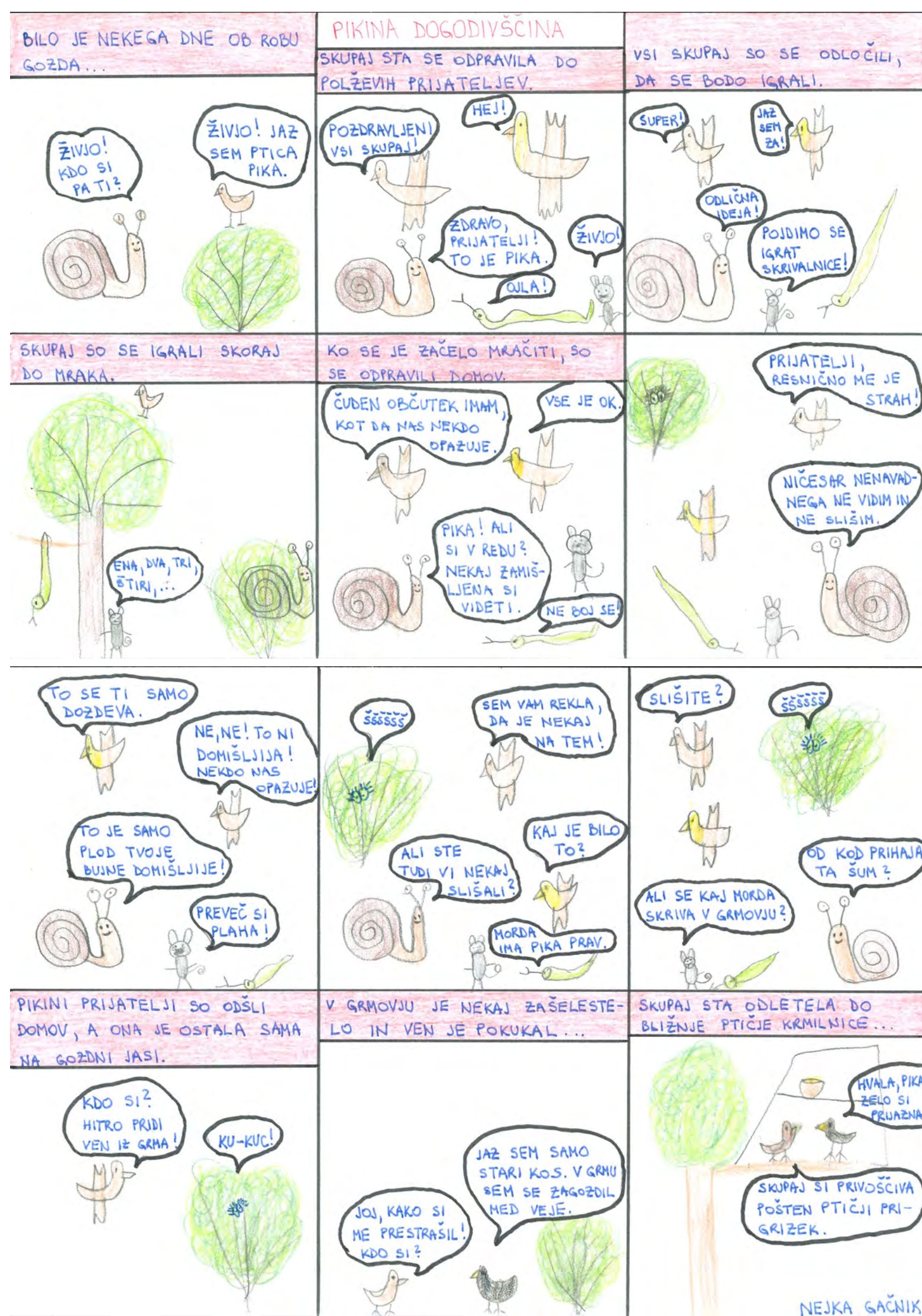

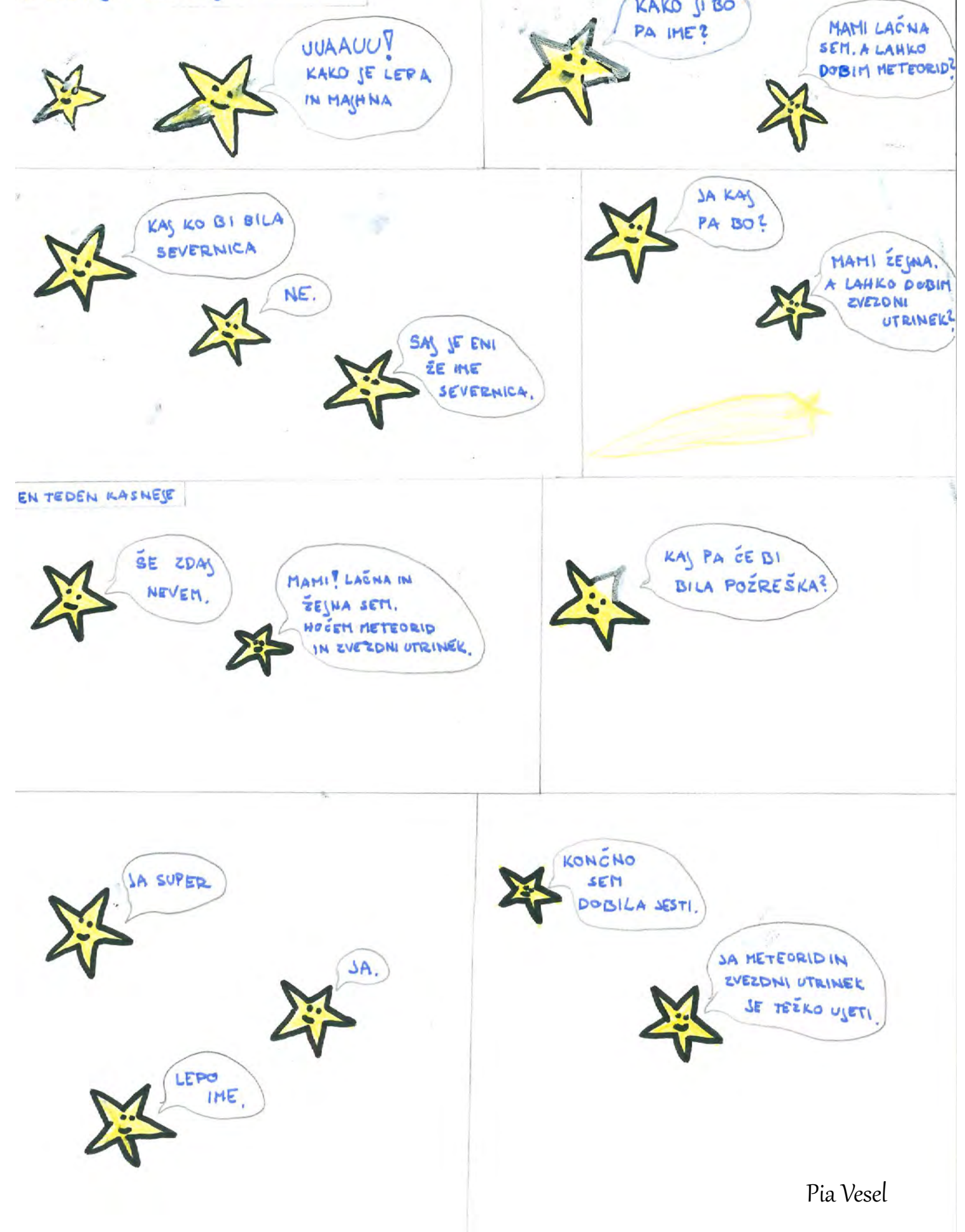
JACK SPARROWW ENEJ MIHELIC

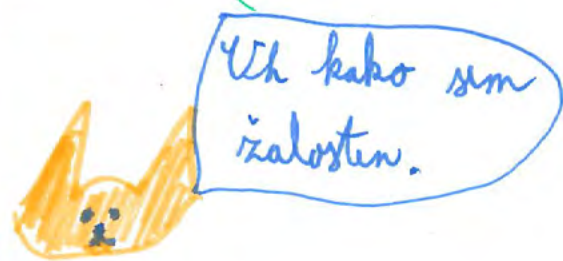
ZVEZDICA POŽREŠKA

NA SVET JE PRIŠLA MAJHNA ZVEZDICA

O volku ki je dobil prijatelje

Legenda: - volk, - lisica, - zajček

Mija Cvar

SNOOPYJEV ČUDEN DAN

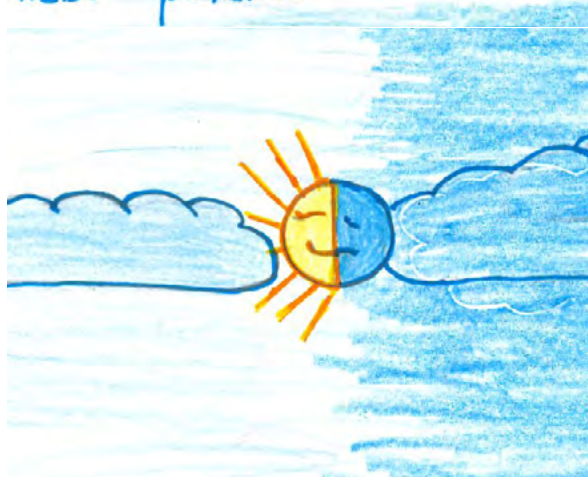

Ota Mohorič

UGANKA

Bel in meglen
na nebu leži,
ko jezen postane
nebo potemni

MOJA UGANKA

Majhna je,
a grize prav vse.
Mačka bo res vesela,
ko jo bo za sladico imela.
Kaj je to?

Uležem se ti na posteljo
in vsako noč me čohaj.

Rada gredem in me rada
hraniš. Igram se z volno.

Rišto-muca

UGANKE

Zvečer v tvojo posteljo
gredem in očaram noč ti.

Pogrnem te, da te ne
zebe. Pospraviš me in
lepo umijš me.

Rišto-jes

Rišto-sanji

Rišto-deker

Moja uganka

POISKUŠI UGANITI!

Včasih črn, včasih bel,
črnega nihče ni vesel.
Potuje po nebu a
potnikov nima, mehek je
in debel.

Lana

Avtorica: Neja Mekić Keronič
Uganke

Plaki se počasi
liko na hrbtu.

MOJA UGANKA

Ko noč se bliza,
se prebudi.
Podnevi spi,
ponoči večje in miši lovi.

Kiara Lušin

MOJA UGANKA

V jami prebiva,
na glavo visi, ko
noč se približa
pa se zbudi.
Kdo je to?

To je netopir

Neja Prilesnik

MOJA UGANKA

Ho maček rakiha
pred njim sopiha,
da mu rbeži
vno rdrvi.

Da miško ulovi,
vse naredi,
ko jo rlovi
znjo odhiti

Na rojstnih dnevih,
s jo je. Brez nje
nikakor ne gre
na njej otudi svečke.

Manca Štupica

UGANKE

Lepa, rdeča in bodeča,
mojo lepoto kaže a
s tem laže. Listi lepi
rdeči a trni bodeči
To je _____.

Če ga ne bi bilo
bi živeli. Je
povsod okoli nas
in ga ne vidimo
To je _____.

UGANKE

Poveži uganko s pravo rešitvijo!

Na strehi stoji,
elektromagnetne valove lovi,
da imamo zvok in sliko vsi.

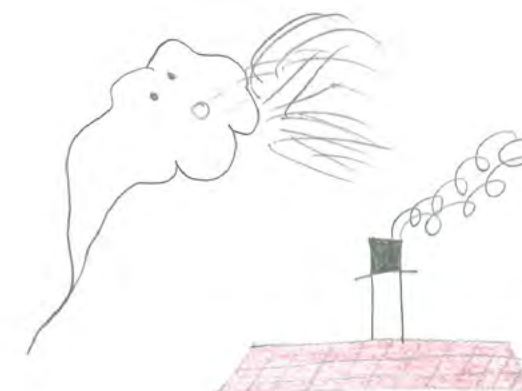

Spomladi cveti,
z glavico zvoni,
jeseni pa ga več ni.

Izza vogalov prihrumi,
nam prevme rože tri,
zato smo nanjo jezni mi.

Na strehi čepi,
se iz njega kadi,
pa nikomur nič hudega ne stori,
samo včasih malo okolico zasmradi.

Na vrtu raste
in spomladi prva zlato rumeno zacveti,
zato se je razveselimo vsi.

NEJKA GAČNIK

? Uganka?

Bolj majhna rjava
in zvita, škripa,
piška kot navita.
Lahko igra lepo
če učmec vadi
počasi natančno
in veliko, če ne dobi
čmo piko.
To je _____.

Čmo belo in veliko
pudala tri, na njega
igramo radi vsi.
To je _____.

Zara Vesel

Pesmi, ki smo jih napisali za nastop za sprejem
Slovenske Bakle (26. 5. 2021)

IZŠTEVANKA

Ena, dve, tri –
mi smo športniki!
Štiri, pet, šest –
do nas prišla je vest.
Sedem, osem, devet –
vsi imamo pri športu pet.
Slovenska Bakla je prišla
v naš kraj Sodražica!
Hura! Hura! Hura!

Lana Benčina Pintar in Manca Štupica, 4.a

OLIMPIJCI

Minila so že štiri leta
in nova olimpijada se nam obeta.
Vsi zagreti navijači
smo jo komaj dočakali.

Tekmovanja v različnih športih se bodo začela,
nam kar nekaj živcev bodo vzela.
Dobro znano nam je pravilo,
da sodelovati važno je in ne zmagati.

Mi vsi pa smo najbolj navdušeni,
kadar zmagajo naši športniki!

Nejka Gačnik, 4.a

KROGI

Evropa rada plava, zato ima moder krog.
Afrika ima odlične tekače,
Amerika pa nogometne navijače.
Azija teče čez ovire,
Avstralija po jezerih in rekah vesla.
Vsaka celina je edinstvena,
ker v vseh športih igra!

Neja Prilesnik, Matej Kavov, Enej Mihelič, 6.a

NAJ ŠPORTI

Radi imamo rokomet, še raje pa nogomet.
Neja je kot elastika, vseh ji je gimnastika.
Zara rada boksa, vmes veselo hopsa.
Teji vseh je jahanje in zraven dolgo mahanje.
Kiara na koš nabija, še raje pa žogo pri odbojki odbija.
Pii vseh je plezanje, pred njim pomembno je raztezanje.

Vsi gledali bomo olimpijsko tekmo.
Upamo, da bodo Slovenci igrali perfektno!

Kiara Oblak, Neja Mehič Kersnič, Teja Petković
in Zara Vesel, 5.b

PIŠEMO IZ MEHURČKOV JE LITERARNI ZVEZEK, KI SMO GA USTVARILI PRI NIP UMETNOST
- MALO NA

DALJAVO IN MALO V ŽIVO.

AVTOR RISBE NA NASLOVNICI JE MATEJ KAVO. NAŠE GLASILO JE OBLIKOVALA
ŠTUDENTKA GAJA GREŠAK,
UREDILA PA GA JE ANA PORENTA.

AVTORJI ABECEDNIH STRANI, KI LOČIJO POGlavJA:

KIARA OBLAK, STR. 2, 16, 53

NEJA PRILESNIK, STR. 9, 70

LANA BENČINA, STR. 21, 65

NEJKA GAČNIK, STR. 47

MATEJ KAVO, STR. 27

KIARA LUŠIN, STR. 34

Avtorice in avtorja:

4.a: Lana Benčina Pintar, Mija Cvar, Nejka Gačnik, Kiara Lušin,
Ota Mohorič, Manca Štupica

5.b: Neja Mehič Kersnič, Kiara Oblak, Teja Petković, Pia Vesel,
Zara Vesel

6.a: Matej Kavov, Enej Mihelič, Neja Prilesnik

Mentorica: mag. Ana Porenta

NIP UMETNOST

zgodbe, pesmi, uganke, izštevanka, stripi in še kaj